

Galilaei nam

VÕ-HIỆP TIỂU-THUYẾT

24 NGƯỜI ANH-HÙNG C. Q.

Truyện
1200 et

Tức là chuyện « Quần-Hùng Chinh-Khẩn »



Kim-tuyết-Mai rừng xanh đón khách
CUỐN 8 — Đến trọn bộ mỗi cuốn — 3 XU

8.1800

Nói rồi lại cầm hồ rượu nóng một thoi. Linh-nha liền hỏi rằng :

Kế gì xin ngài cho biết ?

Tôn-Song nói :

Tô nguyên - soái thì văn - võ toàn - tài, cơ - mưu thời ít, mà lại đem binh đóng ở chỗ trũng, ở ngay bờ dề sông Ninh-giang bây giờ chỉ nên làm thế này... thế này... thì...

Linh-nha cả mừng liền nói rằng :

Phải lắm ! kế ấy nên làm.

Nói xong, hai người lên giường đi ngủ.

Sáng hôm sau Tôn-song trở dậy ra ngay sùy-duong chuyển nổi hiệu trống lên, thời các tướng đều họp cả dưới trướng.

Tôn-song rút lĩnh-tiền gọi Phong-doanh đem 5.000 binh-mã, mỗi người một bao cát đem xuống hạ lưu sông Ninh-giang lấp kín khúc sông ấy lại, rồi đem quân bản-bộ, người ngấm hơi, ngựa bỏ nhạc, ra mai-phục ở chân núi Bình-song, hễ nghe thấy hiệu pháo thì đem quân vây phủ.

Rút lời lại gọi Cầm-tiết, Cầm-kiên mà nói rằng :

Tướng-quân nên đem 50.000 quân bản-bộ mai-phục ở sau trại Đường hễ thấy quân Đường lên đê thì ngăn giữ không cho lên.

Còn Thần-võ, Tô-văn, Hùng-kỳ 3 tướng đem quân cùng với hai tướng họ Phong hễ thấy hiệu pháo là đem quân vây kín lấy chân núi Bình-song.

Tôn-song và Linh-nha thì đem quân tuần-tiểu bốn mặt thành, bỗng trông thấy nước sông đã tràn về gần đến trại Đường rồi !...

Nói về Tô Nguyên-soái còn đương thêm-thiếp giấc vàng, quân-sĩ thấy nước tràn gần đến trại liền kêu to lên rằng :

Hai mươi bốn người anh-hung
(Les 24 héros)

Roman histoire

Hanoi
Nhật-nam



Tô nguyên-soái ! Nguyên-soái ! mau mau trở dậy ! có giặc đến phá trại !

Tô-nguyên-soái cả kinh vùng dậy, liền mặc giáp lên ngựa, hoa kích xông ra. Quân lại báo rằng :

Không biết nước ở đâu chảy đến nhiều quá !

Tô-nguyên-soái thét to lên rằng :

Tùy-tặc ! Đã dụng mưu lừa ta rồi. Quân-sĩ mau mau chạy kéo chết đuổi cả bây giờ !

Quân tướng liền chạy lên đến mặt đê thì Cầm-tiết, Cầm-kiên đến cùng lên bắn xuống như mưa. Tô-nguyên-soái và các tướng đều múa kích, dõ gạt tên và lấy mũi dĩa thu tên, còn quân-sĩ thì lấy bằng gỗ ngoài có dát bông che lên để thu tên, Tô-nguyên-soái lại chuyển hãy lên núi Bình-song tạm ẩn, chư-tướng nghe lệnh đều cùng nhau lên núi. Vừa lên khỏi thì thấy một tiếng pháo nổ, dứt tiếng pháo thì thấy chiêng trống rầm trời, quân reo rậy đất, trùng trùng điệp điệp từ phía Tùy quân vây phủ kín cả chân núi. Tô-nguyên-soái thấy lúc bấy giờ đã sáng, liền truyền quân hăng tam đóng dinh hạ trại rồi sẽ liệu.

Lúc đó giờ đã sáng rồi, Tôn-song sai chu-tướng vây chặt lấy núi và sai người ra phá các dòng hạ-lưu cho nước rút xuống.

Đây nói về Tùy-vương yết bằng cầu hiền đã hơn một tháng mà được hơn 20 vạn quân và 200 viên kiêu tướng. Trong hàng tướng-tá thì có 5 người ở Tứ-xuyên, hai người ở Tây-tạng và 3 người ở Vân-nam, 5 người ở Tứ-xuyên là 5 anh em ruột cả, đều là có sức khỏe hơn người, 1 là Lãng-uất, 2 Lãng-hà, 3 Lãng-thống, 4 Lãng-an, 5 là Lãng-luệ, hai người ở Tây-tạng là Thành-y, Thành-chí, còn 3 người ở Vân-nam thì là 3 anh em tên là Hồng-hồng-hạc, Hồng-hồng-Loan, và Hồng-hồng-phượng, có tài chạy như ngựa, muôn người khôn địch, lại có tài đi.

sơn đảo-hải, mỗi khi lâm trận phun ra mưa, thổi ra gió. Tùy-vương muốn trợn một người làm nguyên-nhung, chợt có hoàng-môn-quan báo rằng :

Nay có cáo-cấp ở Long-giác-sơn về, còn ở ngoài cửa ngo-môn đợi lệnh.

Tùy-vương chuyển chỉ cho vào, sứ-giả là Uẩn-lâm qui xuống tung-hô vạn-tuế mà tâu rằng :

Đường-thiên-tử đã khởi-nghĩa mà quân giặc ở Long-giác-sơn mạnh lắm, và lại có Đông-cung thái-tử Lý-mộc xuống núi có pháp-thuật tinh-thông, Giác-linh quân-sư mất phép đã về núi tu-luyện, một mặt ở Đãng-châu lại có Tô-di-long Bình-bắc Đại-nguyên-soái, đem binh đánh thành, sự thể thật là nguy-cấp, xin bệ-hạ cho quân ra cứu.

Tùy-vương cả kinh nói rằng : Sự thể rất là nguy-cấp, bây giờ biết làm thế nào ? Rút lời có quan Tả-thừa-tướng là Lư-mạch ra long-tri qui tâu rằng : Hạ-thần trộm nghe từ ngày quan Tả thừa-tướng là Mã-như-huyền về hưu-trí, lại nuôi được một người con nuôi là Mã-thành-nhân mới có 16 tuổi mà võ-ngệ siêu-quần, có thể tay chỉ võ thành, chân đạp đổ núi, một hôm hạ-thần có đi chơi qua sông Lạp-giang bỗng thấy sóng gió âm âm thì té ra Mã-thành-nhân xuống tắm ở sông ấy và đánh nhau với Hà-bá ! Một chốc thì thấy mặt nước đỏ lòe những máu, tôm, cá, giải, thường-luồng, ba ba nổi phềnh lên, rồi thấy Mã-thành-nhân lội lên một con thường-luồng dài ước chừng hơn 2, 30 thước, mà đầu to bằng cái nhà con, ở vùng ấy ai cũng gọi là « thần-nhân » Nay thánh-thượng nên đem chiếu đến triệu về để phong làm Nhị-lộ Nguyên-soái thì ắt phải thành công, và thỉnh cả thừa-tướng vào chiếu phục chức phong cho làm Thái-tử thiếu-phó dạy hoàng-tử, thời thiên-hạ sau này chắc được yên-vui.

Tùy-vương nghe tâu cả mừng bèn sai quan Trung-lang

tướng là Phục-tây đi sứ ra với cha-con Mã thừa-tướng. Khi quan Trung-lang-tướng tới nơi đem thánh-chỉ tuyên đọc thì Mã-như-huyền cả giận sé tan tờ chiếu và thét to lên rằng:

Tùy tặc ! Tùy-tặc ! Mày đã chiếm ngôi Đường-chúa, ta là văn-quan không có tài cán gì, phải giả điếc giả ngơ đi, và về chốn hang cùng ngõ-hẻm này, nay nhà Đường sắp truag-hung, đó là may cho nước, nó lại trêu người chọc tức ta, triệu cha-con ta về giúp, Gian-tặc ! ta chỉ giận không ăn thịt được mày đó thôi ? Khổ thay thân ta, thờ chúa một gia trung-trực đến thế này là cùng !..

Rút lời thở hồng-học, máu uất thổ ra lênh-láng, một lúc chỉ kêu lên một tiếng rằng :

Đường thiên-tử ơi ! thần-hạ chẳng sống được mấy phút nữa đâu ! xin đề kiếp sau đền ơn báo nghĩa vậy, Mã-thành-nhân con ơi ! Ngày sau con nên phò Đường-chúa, đề nối dõi trung-thần con ạ !

Rút lời rói sang ngay phản-giữa có trái dẽm, găm thêu long-phượng tứ-linh, bốn bề kết hoa, rồi mặc phẩm-phục, đai ngọc, ấn-tín hốt ngà, đội mũ cánh chuồn, mặc áo long-cồn, đeo kiếm ở trong rồi nằm xuống ruỗi chân tay nói một câu rằng :

Đường thiên-tử ở lại ! thần-dân ở lại, ta về châu trời đây. Rút lời thở một hơi cuối cùng hồn về tây-thiên cực lạc ! Thương ôi ! trung-thần nghĩa-khí !

Mã-thành-nhân biết là nghĩa-phụ bị chết bất đắc vì chiếu-chỉ, liền vật phăng Phục-tây ra, cầm gươm mổ bụng tể cha, rồi sắm quan-quách đưa ma xong, liền ra Kim-hồ tìm bạn.

Quân-mã của Phục-tây về báo với Tùy-vương, Tùy-vương cả giận, chuyên vẽ hình ảnh, hề ai mà bắt được

thì sẽ trọng-thưởng, ai mà chứa-chấp thì phải chu-di ba họ.
Đây nói về Kê-dầu Thái-tử đi đã lâu, mới được nửa đường thì gặp Vân-tân thuyền-sư, tự-đắc rằng mình là tay anh-hùng tuyệt-thế, song lại đánh nhau với Vân-ân thuyền-sư, thì Vân-tân thuyền-sư yếu-sức vì Kê-dầu thái-tử khỏe lắm, bèn dùng phép phi đao thì Kê-dầu thái-tử lấy chùy đánh bật ngay phi đao đi mất, Vân-tân tức mình niệm chú định thân, thì Kê-dầu rút cái vô-dịnh - kiếm ra chỉ vào ngực mình thời tức-khắc vô hiệu, Vân-tân cả giận lấy cái thu hồn phan ra phất thì Kê-dầu lấy cái phá-hồn-la ra gõ một hồi thời vô hiệu, mà cái phan-thu-hồn đã bay đi mất. Vân-tân thấy Kê-dầu phá phép của mình thì cả-giận thả cả năm con-hỏa long ra đốt Kê-dầu, Kê-dầu bèn lấy mỏ mỏ chết sạch cả hỏa-long. Lại lấy ra cái Chu-yêu-kiếm thì Kê-dầu thái-tử bỏ chạy, Vân-tân thu kiếm lại rồi đuổi theo. Kê-dầu giở cuộn giấy ra, thì Vân-tân cả giận vẩy tay một cái, tức khắc Kê-dầu tự-nhiên chui vào tay áo Vân-tân. Vân-tân dửng vờ về núi. Vì thế mà lâu lắm chưa xuống giúp Tùy-vương được.

Nói về Mã-thành-Nhơn thẳng đường tới Kim-hồ, đang đi giữa đường thì gặp bạn là Đông-thời-Chung. Mã-thành-Nhơn bèn kể lễ hết truyện mình, Đông-thời-Chung nói :

Tôi can anh thì ra sui anh bất-trung, bất-hiếu, tôi theo anh thì ra bất-hiếu bất-trung.

Mã-thành-Nhơn hỏi rằng :

Tại sao mà lại là bất-hiếu bất-trung ?

Đông thời-Chung nói rằng :

Tôi theo anh thì cả nhà tôi bị chu-di 3 họ mất anh ạ !

Mã-thành-Nhơn lại hỏi rằng :

Tại sao mà lại bị chu-di ba họ ?

Đông-thời-Chung đáp :

Vì cha tôi là Đông-Hoài đang làm đô-sát ngự-sử ở Tùy-triều.

Mã-thành-Nhân nói :

Sao lại thế ? Sao lại thế !

Đông-thời-Chung ngần-ngừ đáp :

Thế thì bây giờ tôi phản, thành ra tôi bất-trung ?

Mã-thành-Nhân nói :

Thế bây giờ anh giúp Tùy, tôi phò Đường vậy.

Đông-thời-Chung quì lạy Mã-thành-Nhân mà rằng :

Nhờ ơn đại-huynh khi gặp nhau thì cũng xin rỗi lòng tha thứ cho.

Mã-thành-Nhân cả cười mà rằng :

Thôi anh chớ phò Đường thì giúp Tùy, nhưng sau này anh nên nghĩ kỹ.

Đông-thời-Chung nói :

Anh dạy câu gì em xin vâng thuận.

Mã-thành-Nhân cười nói đùa rằng :

Thôi anh về kinh mà ứng-thí, có làm nguyên-soái đừng lấy thế mà nạt tôi nhé !

Đông-thời-Chung cả kinh rập đầu quì lạy mà nói rằng :

Xin anh đừng nói đùa thế, tha thứ cho em.

Mã-thành-Nhân nói :

Thôi chào anh về Trường-An kéo tối.

Đông-thời-Chung lạy tạ mà rằng :

Ơn anh tha cho, em xin ngậm vành kết cỏ.

Rút lời hai người từ giã ra đi.

Đông-thời-Chung thời đi riết về Trường-An thì thấy Tùy-Vương đang kén chọn nhân-tài làm nguyên-nhung thời cũng vào ứng-thí. Nhưng tuy tài giỏi thật mà lại không có phép, nên phải nhường cho Hồng-Hồng-Hạc.

Tùy-vương cho Hồng-Hồng-Hạc làm nhị-lộ nguyên-soái cùng với Hồng-Hồng Loan, Hồng-Hồng Phụng, Thành-y, Thành-Chí đem 10 vạn quân ra Long-giác-Sơn giúp Trình-viết-Dống. Còn cho Đông-thời-Chung làm phó nguyên-soái

cùng Lãng-Uất, Lãng-hà, Lãng-Thống, Lãng-An, Lãng-Huê
thống-lĩnh 10 vạn quân ra cứu Đãng-Châu.

Đây nói về Tô-nguyên-soái ở trên núi thấy tình thế nguy-
cấp bèn nổi hiệu trống họp chư-tướng lại dưới trướng để
bàn việc quân.

Tô nguyên-soái nói :

Nay quân ta trong không có lương-thực, ngoài không
có quân cứu, mỗi ngày ăn vài chục con ngựa chiến mà vẫn
còn đói, trông thấy tình cảnh này há chẳng động mỗi
thương-tâm sao ? Vậy ai là người anh-hùng nghĩa dũng
thì nên phá vòng vây ra cứu, và cứu lấy 50,000 sinh-
linh này ? !

Rút lời, ở bên tả có Phi-sơn-Hồ ra quì nói rằng :

Thưa hiền-huynh, ngu-dệ xin đương nổi việc ấy !

Tô-nguyên-soái cả mừng nói rằng :

Hiền-dệ thật là người có nghĩa dũng, vậy hiền-dệ phải
cẩn-thận giúp anh.

Phi-sơn-Hồ liền lay tạ rồi vác chùy lên ngựa ra đi, lúc
bấy giờ đã nhá-nhem tối rồi, Phi-sơn-Hồ hoa chùy thét to
lên một tiếng như sấm nổ rằng :

Bớ Tùy-tặc ! Muốn sống thì rẽ ra để ta đi, bằng không
sẽ chết hết cả bây giờ !

Rút lời, hoa chùy đi đến đâu thì dầu rơi đến đấy, chết
bao nhiêu lại vây kia lại bấy nhiêu, vừa gặp ngay
Phong-hồ. Hai người giao-chiến được vài hợp thì Phong-
hồ yếu sức bỏ chạy, lại bỏ chư-tướng vây, thành ra vòng
vây không lúc nào hở, không tài nào ra được, muốn trở
lại cũng không có đường về, định dùng phép phun khói song
không hở tay chút nào, thành ra cứ tung-hoành trong
vòng vây mãi. Còn trên núi thì ai ai cũng chắc là Phi-
son-hồ ra được. Mãi đến sáng hôm sau mới có quân thám-
mã báo rằng :

Trình-nguyên-soái, Phi-tướng-quân xuống núi từ tối hôm qua mà không biết làm sao mà hải còn nghe tiếng quân reo, trống đánh, chắc là chưa ra được.

Fô-di-Long cùng chư-tướng lên địch-lâu xem thì thấy xa xa quân Tùy sát khí đằng đằng, quân reo rậy đất, chiêng trống vang giời, mà ở trong đám quân trông rõ ra một người mặc áo giáp dính toàn máu hiện ra một màu đỏ lòe, đang múa chùy, mà đi đến đâu thì đầu rơi như củ chuối cả, liền cả kinh vội cho Thúc-tôn-Vân và Thúc-tôn-Kiều cùng Vân-hỏa sông ra phá vòng vây để tiếp-chiến cho Phi-sơn-lỗ.

Nói về bọn Tôn-song lấy làm kinh-ngạc cho Phi-sơn-Hồ, thực là một tay anh-hùng tuấn-kiệt, một mình cự với trăm viên mãnh-tướng, đánh phá hơn 20 vạn hùng-binh, thành ra một mình Phi-sơn-lỗ làm hại mất hơn 50 viên phó-tướng và vô số hùng-binh của ta, còn đang bàn bạc bỗng có quân báo rằng :

Không biết binh nào, ở xa xa, mà mù-mịt cả lên !

Tôn-song cho quân đi do-thám thì ra quân của Tùy-triều đem quân ra cứu, liền cả mừng mà rằng :

May thực ! May thực ! bây giờ lại có quân ở Trường-an ra cứu thì lo gì chẳng binh được sơn-tặc, ta nên đem quân đi đón.

Đây nói bọn Đông-thời-Chung cùng 5 tướng vào thành Đãng-châu thì Tôn-song nói rằng :

May quá ! Nguyên-soái lại ra thì gì mà chẳng binh được sơn-tặc, tôi đã vây phủ được Tô-nguyên-soái rồi.

Đông-thời-Chung vỗ tay khen ngợi mà rằng :

Tôn-tướng-quân thực là nhân-tài vậy.

Tôn-song bèn sai quân bày tiệc thết-dãi, đang khi yến-tiệc bỗng có quân báo rằng :

Tàu nguyên-soái, có một toán quân ở phía đông-nam, và phía tây-bắc có hai toán quân mù - mịt, nhưng không biết là quân nào ?

Đông-thời-Chung liền cho quân đi do-thám thì ra đều là quân của Tùy cả, một toán là quân của Trấn-quốc-tướng-quân Hà-lai ở Quảng-hóa đến và một toán quân của Võ-oai tướng-quân Ngũ-hành ở Quảng-lâm đến giúp.

Lại nói về Hà-lai cũng là một tay anh-hùng tuấn-kiệt lắm, lại có tài bắn như Do-cơ đời Chiến-quốc, có hai con là Hà-tuấn-Long và Hà-tuấn-Hồ cũng đều là những tay tuấn-kiệt cả. Còn Ngũ-hành cũng là một người vũ dũng song toàn, có con là Ngũ-hồ-sơn, hai tay đánh chết hai con hồ, thực là một tay anh-hùng hảo-hán !

Hai toán quân vào thành chào nhau và qui lạy Đông-nguyên-súy rồi cho quân bỏ vây, thanh-thế rất là lừng lẫy, mấy vòng vây phủ như nếm cối cả.

Muốn biết sau thế nào xin xem hồi sau sẽ rõ

HỒI THỨ XVI

*Mã-thành-Nhân bị giải gặp duyên lành,
Kim-tuyết-Mai nằm mộng cứu Đường-binh.*

Nói về Mã-thành - Nhân phải lìa nhà, xa nơi đất khách, gặp bạn hội họp ở chốn rừng xanh, bao phủ mấy làn mây biếc, thân-thể ngày đêm luống chịu gió xương. đòi cơn những ngậm ngùi cho Đường-thiên-tử, lúc lại nghĩ âm-thầm trong ruột, hai hàng châu lệ lã-chã tuôn rơi, không biết cùng ai tỏ được, muốn cùng ông xanh sét nổi, nhưng khổn mà ông xanh cao thẳm, một mình lẫn thân buồn cho nhân-thế, nhân-thế như ai luống hững-hờ, nghĩ đi nghĩ lại liền sang thành Quảng-xương tìm người bạn tên là Ngô-sĩ, khi đến nơi Ngô-sĩ giả cách tiếp mừng và bảo rằng :

Công-tử ở đây rồi mai cùng đi một thể.

Mã-thành-nhân tưởng thực cả mừng cùng Ngô-sĩ uống rượu suốt đêm.

Mã thành-nhơn đi đã mấy ngày mỗi mệt lắm và lại nhân khi vui vẻ, uống nhiều rượu quá, rồi mệt quá nằm lăn ra ngủ ở đấy.

Ngô-sĩ liền cùng hai viên gia-tướng là Vương-tường, Vương-vĩnh trối Thành-Nhơn lại, và bàn đem giải để lấy thưởng. Hai tên gia-tướng Vương-tường Vương-vĩnh cũng đều là tay anh-hùng tuấn-kiệt cả, nà lại có lòng nghĩa-khi, trung quân, ái-quốc vẫn muốn theo phò Đường chúa để dăng lên nghiệp-lớn, mà không biết Đường-chúa khởi nghĩa ở đâu, tình thế nghèo khổ, thời đời thì ai nghèo khổ cũng phải luồn cúi, có tài nhưng chẳng nhẽ đi cướp đường chiếm cứ một vùng để làm cán rui vậy mà phải luồn cúi cho qua cơn túng quẫn. Nay Vương-tường, Vương-vĩnh đều là anh em ruột, thấy Ngô-sĩ đem lòng phản bạn như vậy liền ra tay muốn cứu, xong lại ngần ngừ sợ tiết lộ cơ mưu, liền đành để hôm sau vậy.

Hôm sau Ngô-sĩ cưỡi ngựa cùng Vương-tường, Vương-vĩnh đem 50 gia nhân bắt Mã công-tử vào tù xa đem giải.

Mã công-tử lúc bấy giờ đã tỉnh rượu, thấy Ngô-sĩ phản bạn thì hét lên một tiếng thực to, bao nhiêu xích sắt chỉ cựa một cái là đứt hết, rồi giơ tay đánh đuổi những người khiêng cũi, mà cũi cũng tung ra cả, hai gia-tướng thấy vậy cũng xông lại đánh Ngô-sĩ. Còn Ngô-sĩ thấy gia-tướng đem tâm phản vậy thì cá giận, cũng vác đao cự lại, vừa thấy Mã-công-tử hét một tiếng đã kinh hãi mà lại tan cả cũi sắt, thì lại càng luống cuống, đang khi luống cuống lại thấy một tiếng hét thật to như sấm nổ, rít tiếng một tiếng « ối » Ngô-sĩ đã bị một chùy của Mã-thành-nhân hơ về chín suối! Các quân-sĩ đều xin tha,

Mã công-tử liền tha cho, và lạy tạ hai tướng họ Vương, hai tướng kia chấp tay nói rằng :

Đó là nghĩa-vụ chúng tôi phải làm chứ có ơn - huệ gì mà công-tử phải trân-trọng như vậy ? !

Mã-thành-nhân hỏi rằng :

Tại sao mà hai người lại đem tâm phản chủ như vậy ?

Hai tướng cười đáp rằng :

Công-tử không biết sao ? kẻ nghèo đói tất phải luồn cúi, mà đã luồn cúi thì là luồn cúi để lấy miếng ăn chứ !

Mã-thành-nhân lại hỏi :

Tại sao hai người lại nói như vậy ?

Hai tướng nói : Lòng trung - quân ái - quốc, người có người không, không cứ gì anh-hùng mới có, như anh em tôi đây là kẻ tiểu-tốt vô danh xong sức lực cũng không kém gì ai ? Lòng trung-quân ái-quốc thì nào có thiếu, nay từng đói phải làm nô-lệ, thấy Ngô-sĩ phản bạn nên chúng tôi đã dụng-tâm cứu ngài từ trước.

Mã-thành-nhân nói :

Thế ra hai người cứu ta thực đó ư ?

Hai người nói :

Chính phải, Tôi cứu công-tử đó, nay muốn theo hầu công-tử nhưng còn nhờ lượng công-tử ?

Mã-thành-nhân lại lạy tạ lần nữa mà rằng :

Nếu vậy hay ! Nếu vậy hay ! May cho ta lắm ! Hai người giúp ta ! May cho ta lắm, lại may cho nước lắm !

Hai người đáp :

Tôi tài hèn sức mọn có gì mà coi như vậy, vậy nay công-tử muốn đi đâu bây giờ công-tử rộng lòng chỉ bảo để cùng đi nhân thế ?

Mã-thành-nhân nói :

Nay ta muốn ra Đãng-châu cứu Tô-nguyên-soái ...

Nói rồi cả 3 người cùng nhau chỉ nẻo Đãng - châu thẳng tới.

Nói về núi Bình-sơn ở gần lối ra Đãng-châu có một đảng giặc, làm đầu là một viên nữ-tướng tên gọi Kim-tuyết-Mai. Số là viên nữ-tướng này là con một người tướng tiên-phong của quan Bình-bắc đại-nguyên-súy Trung-hiến-vương La-thần-hi tên là Kim-lăng đã bị tử-trận lâu rồi, nay để vợ góa con côi, tình-cảnh khôn bề kể siết, Kim - tuyết - Mai ở với chú, chú bắt ép gả cho một người nông - dân giàu có. Kim - tuyết - Mai là con nhà võ - tướng nên võ-nghe siêu-quần, thao-lược tinh-thông, trong lòng đinh-ninh quyết chí báo-thù cha, chưa muốn lấy chồng. Vả lại nàng có cái nhan-sắc khuynh-quốc khuynh-thành nên không chịu đem hồng ngâm cho chuột vọc, bèn trốn ra đi, giải gió, dầm xương bao quản, thân bồ-liều sau này quyết chí tiến vinh, khi nào cho đồ như bản nó chơi đùa ! không chịu thế cho nên phải chôn đi tìm lấy kế sinh-nhai, mai sau có dịp báo được phụ thù, vì phụ thù chẳng đội trời chung, một hôm đang đi bỗng gặp một người râu tóc bạc phơ, mặt hồng hồng đỏ, đầu chít khăn mây, mình mặc áo bát - quái tay cầm phát-trần, chân đi giày mây, ra dáng tiên-phong đạo-cốt lại bảo rằng :

Kim-tuyết-Mai ! con nên theo phò Đường-chúa, sau này sẽ có một người chồng xứng đáng đó. Nay ta cho cái cờ lục-lăng hễ khi nào lâm trận, gặp yêu-đạo có phép gì thì chỉ phát một cái là mất hết đó ! con ! ta chỉ dặn con một câu này rất cần thiết con nên nghe nhời.

Kim-tuyết-Mai cả kinh, biết ngay là tiên, liền quì xuống mà rằng :

Tiện-thiếp không biết tiên-giá xuống trần, thật là lỗi phép, mong ngài tha lỗi và vừa rồi ngài chỉ bảo điều gì

tiện-thiếp xin vâng thuận, còn qui-danh là gì, xin đạo-tiên cho biết ?

Tiên-ông đáp :

Ta đây là Lý-thiên-vương lên gọi Lý - lĩnh, con phải qui-thuận, giúp cho Đường-chúa lên bền ngôi báu, vì Đường-chúa bây giờ đã trung-hung.

Nói xong biến đi mất. Kim-tuyết-Mai lạy tạ rồi đi đến núi Bình-sơn gặp chủ-trại là Hồng-hỏa xuống cản đường. Kim-tuyết-Mai đánh chết Hồng-hỏa, rồi lên sơn-trại ở tạm. Một hôm đang ngồi bỗng có quân báo rằng :

Có 3 người lữ khách đi qua xin đại-vương ra cản đường để đòi tiền nãi - lộ.

Kim-tuyết-Mai nghe nói bèn dẫn lũ-la xuống núi cản đường. Vương-Tường, Vương-Vĩnh múa dao vào thét to lên rằng :

Tặc-khẩu ! Ngươi là phận nữ-lưu sao không ở chốn khuê-phòng mà lại ra đây chịu chết! hay sao ?

Kim-tuyết-Mai cả cười mà rằng :

Mi là con nit ! mồm còn hơi sữa, đầu còn vẩy mẩu, được bao hơi sức mà đã dám khoe-khoang ngoài mép hủ, thôi cắt đầu trước, chẳng có lại bận gươm ta !

Vương-Tường cả giận xông vào giao-chiến thì vừa hạ dao xuống, « cắc » một cái, thanh dao đã bắn lên cao hơn 10 trượng, Kim-tuyết - Mai với tay bắt được thắt lưng, quật một cái ngã xuống ngựa bèn sai quân trói.

Vương-Vĩnh thấy vậy cả kinh, xông vào thét to lên rằng :
Tiện-tý ! Mau giã anh ta, không có thì ta sẽ lấy đầu !

Kim-tuyết-Mai lại cười mà rằng :

À ! thế ra anh ngươi đó rư ! lại đây ta cho về uống rượu với anh ngươi nhân thể.

Vương-Vĩnh cả giận, xông vào thì Kim-tuyết-Mai lấy kích

đánh bật cái đao lên, thành ra đao hất ngay vào ngực rách toang áo giáp song rồi đâm thủng mắt ngựa, ngựa đau quá quật ngay Vương-Vĩnh xuống, Kim-tuyết-Mai liền sai quân trói lại.

Mã-thành-Nhân lấy làm lạ, sao lại có người con gái tài giỏi đến như thế, liền sách chùy vào đánh.

Kim-tuyết-Mai thấy Mã công-tử trạc độ 18, mặt to tai lớn, mắt sáng như sao, mặt như soa phấn, môi tựa thoa son, đầu đội kim - khôi mình mặc kim-giáp, ngoài choàng áo bào xanh thêu long li qui phượng, chân dận dày thêu phượng, lưng dắt bảo - kiếm tay cầm song chùy, cử-chỉ như mây gió, đi đứng có thể vững như non Thái, khí phách hiên-ngang, thì ngạc-nhiên nghĩ thầm rằng : từ xưa đến nay ta chưa thấy người nào đẹp thế này, nếu mình lấy được người này làm chồng thì thật là phỉ-nguyên sánh-phượng, đẹp duyên cưỡi rồng !

Còn Mã-công-tử thấy Kim-tuyết-mai tuy là ở chốn lục-lâm sơn-khấu mà sao lại có sắc đẹp khuynh-quốc, khuynh-thành thế này, hai bên nhìn nhau thành ra chẳng ai đánh nhau gì cả !

Quân lâu-la thấy thế, cười khúc - khích với nhau, bấy giờ Kim-tuyết-mai mới hỏi công-tử rằng :

Người thiếu-niên kia, đi đâu mà lạc-loài đến đây, ta tha cho đi mà về với vợ với con, kéo lại oái ta là ngăn trở !

Mã công-tử nói rằng :

Ta đây phò vua giúp nước, chứ vợ con gì mà người cứ đùa bỡn ta mãi ?

Kim-tuyết-mai biết là Mã-công-tử chưa có vợ liền cả mừng nói rằng :

Ta cũng nề người mà cho người đi đấy.

Mã-thành-nhân nói :

Ai khiến ngươi nể, mà cứ nói cho thêm phiền.

Kim-tuyết-mai nói :

Ngươi không khiến ta nể, ta cũng cứ nể đó !

Mã-thành-nhân quát lên rằng :

Tiện-tỳ ! sao cứ đùa bỡn làm vậy ?

Rút lời vác chùy đánh xuống mạnh quá vào kích của Kim-tuyết-mai, Kim-tuyết-mai cả mừng khen ngợi rằng :

Công-tử đáng bậc anh-tài, nên trang hào-kiệt vậy !

Nói xong, hai người đánh nhau đến 5, 6 trăm hợp mà vẫn chưa phân thắng-phụ thì giờ đã tối. Kim-tuyết-mai thu quân về núi mà bảo rằng :

Công-tử ! Ngày mai tôi sẽ quyết chiến cùng công-tử.

Mã-thành-nhân cũng nói rằng :

Ngày mai tôi cũng quyết chiến cùng tiểu-thơ.

Hai người bèn quay ngựa...

Nói về Mã-thành-nhân đánh nhau với Kim-Tuyết-mai, thực là anh-hùng tương ngộ, song - chùy, hoạch-kích, lên xuống như rồng bay, như phượng múa, như mây tuôn, như nước chảy, đến non sanh nước biếc cũng phải sững lòng ghê-sợ ! Bụi bay mù mịt, quân-sĩ chẳng trông rõ ra là đánh nhau chỉ thấy tiếng chùy, tiếng kích chạm nhau kêu sang sảng như chuông vàng buổi sáng, như trống thu không ban chiều. Ôi ! ngán thay ! cho người anh-dũng. Đánh nhau đã hơn 500 hợp có rư mà vẫn chưa phân thắng bại, bỗng tiếng dẫu lạnh lạnh như chuông vàng, nói rằng :

Công-tử ơi ! Ta đã biết tài công-tử rồi ? Giờ đã tối. anh ta - dương đã xế non tây, thôi hăng xin hoãn chiến, công-tử đừng tay, đến mai ta sẽ quyết-chiến... (còn nữa)

Mua ngay kẻo hết Thất-kiếm trọn bộ 1\$00. Gái anh-hùng
trọn bộ 0\$35. Tiền-hán diễn-nghĩa số 9 3 xu

In và bán tại Nhật-Nam Thư-quán Hanoi